

dende lov af 2. maj 1934 i tidens løb er kommet ud af takt med udviklingen.

Reglerne i loven af 1934, der for en dels vedkommende har rod i den første lovgivning på dette område — lov af 1. maj 1868 om tilsyn med udvandreres befordring — tilsigter for det første en *beskyttelse af udvandrerne* under rejsen til indvandringslandet. Dette formål søges nået derved, at kun særligt bemyndigede personer — autoriserede udvandringsagenter — må formidle befordringen af udvandrere. Til gengæld er det pålagt udvandringsagenterne til det offentlige at udrede en koncessionsafgift på 1 pct. af billetprisen for rejsen til indvandringslandet for de ved agentens mellemkomst befordrede udvandrere.

Loven tilsigter dernæst — ved oplysningskontoret for udvandring (statens udvandringskontor) — at *tilvejebringe de bedst mulige oplysninger* om forholdene i indvandringslandene til brug for udvandringsinteresserede og at beskytte udvandrere mod urigtig eller vildledende propaganda eller udnyttelse.

Loven omfatter umiddelbart kun udvandring, som sker med skib til oversøisk havn, men den kan ved kgl. anordning sættes i kraft for udvandring til europæiske lande samt for sådan udvandring, som ikke foregår med skib til oversøisk havn. Dette er ikke sket, og det er derfor *alene skibsfarten, som er undergivet de særlige regler* om udvandringsagenter, koncessionsafgift m. v., medens den udvandring, som finder sted ad luftvejen — i de senere år ca. 50 pct. af den samlede udvandring — ikke er undergivet disse regler.

Denne *forskelsbehandling af skibsfart og luftfart* har været genstand for stærk kritik fra danske rederorganisationer og store udenlandske skibsfartsselskaber, og på denne baggrund har arbejdsministeriet overvejet spørgsmålet om på den ene side en lempelse i de hidtil gældende regler med sigte på en tilpasning til den udvikling i trafikmidlernes art og kapacitet, der er sket siden lovens ikrafttræden, og på den anden side en inddragelse af luftfarten under loven.

Når henses til den udvikling, der har fundet sted ikke alene i trafikmidlernes tekniske standard og kapacitet, men tillige i de — i vid udstrækning på internationalt grundlag hvilende — regler til skibs- og luftfartens betryggelse, er der efter arbejdsministeriets opfattelse *ikke længere tilstrækkelig grund til at opretholde de hidtil gældende regler med sigte på udvandrernes beskyttelse under rejsen*, endstige til at udvide disse regler til også at omfatte rejser med fly.

Herved bortfalder grundlaget for opretholdelsen af størsteparten af de regler, der indeholdes i den gældende lovs afsnit II-VI samt afsnit VIII om udvandringsagenter, befordringskontrakter og anmeldelser for udvandrere m. v. samt koncessionsafgift, og tilbage bliver kun afsnit I (definition af begrebet udvandrer) samt afsnit VII og IX om oplysningskontoret for udvandring (statens ud-